

Arrest

nr. 36 664 van 6 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, en haar advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 11 juni 2008 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 11 augustus 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Keniaans staatsburger te zijn van Kikuyu-origine, afkomstig van Naivasha, waar u tot november 2003, toen uw moeder stierf, woonde. Na de dood van uw moeder verhuisde u naar uw tante en oom in Eldoret. Uw tante had u beloofd dat u daar naar school kon gaan maar hield haar belofte

niet. Ze liet u bij een dame woonde waar u als huismeid diende te werken. Toen deze dame in juni 2007 verhuisde trok u in bij uw tante en oom. Vanaf augustus 2007 werd u door uw oom mishandeld wanneer uw tante uit huis was. Toen u het aan uw tante vertelde geloofde deze u niet en beschuldigde ze u ervan problemen te willen veroorzaken. In september 2007 werd u echter zwanger. Uw tante confronteerde uw oom die toegaf dat het zijn baby was. Uw tante werd eerst boos maar besloot daarna, omdat ze zelf geen kinderen kon krijgen, het kind te houden en zich van u te ontdoen na de geboorte. Uw oom was Kalenjin en daarom vreesde u dat hij in staat was u te vermoorden. Hij werkte bovendien voor de overheid waardoor u niet naar de politie durfde te gaan. Sinds ze wisten dat u zwanger was mocht u niet meer buiten komen zodat niemand van uw zwangerschap op de hoogte zou zijn. Uw tante dreigde ermee u en de baby te vermoorden indien u ooit iets tegen de politie zou zeggen. Tijdens de onlusten in december 2007, ten gevolge van de verkiezingen, greep u de kans om uw tante en oom te ontvluchten. U vluchtte samen met andere mensen naar een vluchtelingenkamp. Sindsdien keerde u niet meer naar uw tante en oom terug en weet u niets meer van hen. In het kamp vertelde u een medewerker over uw problemen. Hij hielp u vervolgens bij uw vlucht naar België. Op 10 juni 2008 verliet u Kenia om de volgende dag in België aan te komen en er dezelfde dag asiel aan te vragen. Op 11 juli 2008 beviel u in Brugge van uw zoon Njenga Jimmy Joe.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst haalde u immers onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat u niet op bescherming kan of zou kunnen rekenen van de Keniaanse autoriteiten. U ging immers nooit naar de politie sinds u mishandeld werd door uw oom (zie gehoor CGVS, p.4). U verklaart bovendien de kans niet gehad te hebben om naar vrouwenorganisaties te gaan om daar hulp te zoeken (zie gehoor CGVS, p.4) hoewel u verklaarde pas door uw tante en oom opgesloten te zijn sinds ze wisten dat u zwanger was (zie gehoor CGVS, p.3). U hebt dus voordien, maar ook na uw vlucht uit hun huis, wanneer u wel de kans had, niet getracht vrouwenorganisaties te contacteren. U verklaart dat u niet naar de politie durfde te gaan omdat u wist dat uw oom voor de overheid werkte (zie gehoor CGVS, p.3). U wist echter niet precies wat voor werk hij dan wel voor de overheid deed (zie gehoor CGVS, pp. 3-4). Dit is op zijn minst merkwaardig aangezien u toch gedurende 4 jaar in Eldoret woonde en toen regelmatig contact had met uw tante, en u sinds juni 2007 tot december 2007 bij uw oom inwoonde. Trouwens, het feit dat uw oom voor de overheid zou gewerkt hebben betekent niet de facto dat u geen bescherming zou gekregen hebben van de Keniaanse politie. Er mag van u verwacht worden dat u ten minste in Kenia een poging tot het krijgen van bescherming had ondernomen alvorens internationale bescherming te zoeken. Uit het feit dat uw oom en tante er heel beducht voor waren dat u de politie op de hoogte zou brengen (zie gehoor CGVS, p.3), kan trouwens afgeleid worden dat ze wel degelijk problemen met de autoriteiten vreesden indien het misbruik zou uitkomen. U verklaarde zelfs dat ze niet wilden dat u de politie inlichtte omdat ze wisten dat uw oom dan problemen zou krijgen (zie gehoor CGVS, p.3), wat toch onmiskenbaar wijst op een mogelijke bescherming voor u door de Keniaanse autoriteiten. Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u geen gebruik gemaakt heeft van deze mogelijkheid om bescherming in te roepen.

Verder is het merkwaardig dat u voor de dood van uw moeder in november 2003 zelfs geen weet had van het bestaan van uw tante. U wist zelfs niet dat uw moeder een zus had (zie gehoor CGVS, p. 2). Wanneer u dan gevraagd werd hoe uw tante dan op de hoogte werd gebracht van de dood van uw moeder, verklaart u dat de burens dit misschien deden en dat uw moeder misschien met hen over haar gesproken had (zie gehoor CGVS, p.2). Het is echter niet aannemelijk dat uw moeder wel met uw burens over haar zus zou gesproken hebben en nooit met u. Verder is het opmerkelijk dat u verklaart niet veel te weten over Eldoret, hoewel u er toch 4 jaar gewoond hebt (zie gehoor CGVS, p.5).

Ten slotte blijkt niet uit uw verklaringen dat het voor u niet mogelijk was u elders in Kenia te vestigen zonder problemen. Zo haalt u onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u niet terug kon naar Naivasha naar het huis van uw moeder. U verklaarde dat u er niemand had, wat niet aannemelijk is aangezien u er van uw geboorte (in 1989) tot november 2003 woonde. Uw verklaringen dat ze u daar zeker zouden komen zoeken is enkel gebaseerd op veronderstellingen. U weet immers sinds december 2007 niets meer over uw oom en tante (zie gehoor CGVS, p.4), u weet niet waar ze verblijven, of ze ook hun huis verlaten hebben tijdens het verkiezingsgeweld en of ze nog in leven zijn.

Al deze elementen laten toe te concluderen dat u niet heeft aangetoond dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u een 'reëel risico' zou lopen 'op het lijden van ernstige schade' i.c. een risico op doodstraf of executie of een risico op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing (in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980).

U haalt in uw verklaringen bovendien het verkiezingsgeweld in Kenia eind 2007-begin 2008 aan. Wat de actuele veiligheidssituatie in uw land van herkomst echter betreft, dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt.

Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1).

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Kenia niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niettegenstaande het land werd getroffen door uitspattingen van geweld in januari en februari 2008, volgend op de verkiezingen van december 2007, bedaarden de gemoederen eind maart 2008 en vinden er niet langer aanhoudende gevechtshandelingen plaats. De tussenkomst van oud-secretaris-generaal van de VN, Kofi Annan, op 28 februari 2008, heeft geresulteerd in een akkoord tussen de twee hoofdrolspelers, president Mwai Kibaki en zijn opponent Raila Odinga. Op 16 april 2008 kwam een regering van nationale eenheid tot stand waarbij Mr. Odinga werd benoemd tot eerste minister. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dan ook dat er op dit moment geen internationaal of binnenlands conflict aan de gang is in Kenia, zodat burgers er niet langer een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict. U brengt geen enkel concreet gegeven aan ter weerlegging van deze vaststelling, noch enige informatie waaruit zou blijken dat u op dit ogenblik in Kenia een concreet gevaar zou lopen het slachtoffer te worden van etnisch geweld.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker voert de schending aan van "de materiële motiveringsplicht - Schending van beginsel van behoorlijk bestuur".

3.2. Verzoeker stelt "De uiteenzetting van de feiten is naar behoren weergegeven; het CGVS heeft slechts verkeerde conclusies getrokken uit het feitenrelaas van verzoekster".

3.3. Verzoekster meent dat ze geen beroep kan doen op bescherming in Kenia en tijdens het interview uitdrukkelijk heeft "aangegeven dat zij de politie niet durfde te contacteren omwille van de hoge maatschappelijke positie van haar nonkel. Verwerende partij laat zich op dit punt ontvallen dat het niet kunnen verschaffen door verzoekster van informatie aangaande de precieze werkzaamheden van haar nonkel op zijn minst merkwaardig te noemen is. Voorgaande stelling is onterecht en wel omwille van het feit dat verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat verzoekster gedwongen verblijf hield bij haar tante

en dat zij zich geenszins met hun zaken mocht bemoeien. Van enig sociaal leven was geen sprake, zij leefde in volstrekte afzondering en kon het huis niet verlaten. Verzoekster wist enkel dat haar nonkel een belangrijke functie bekleedde daar hij met een specifieke nummerplaat rondreed.”

3.4. Verzoekster gaat eraan voorbij dat ze in de eerste plaats dient aan te tonen dat ze vervolging vreest of *“een reëel risico op ernstige schade loopt”* in haar land. Verzoekster dient dan ook aannemelijk te maken dat de problemen die ze opliep waarachtig zijn.

3.5. Verzoekster is zwanger doch nergens kan worden afgeleid dat haar oom de vader is van het kind tenzij uit haar verklaringen. Verzoeksters bewering dat *“Niettegenstaande verzoekster de volledige naam van haar nonkel aan verwerende partij heeft opgegeven en deze over volle rechtsmacht beschikt, werd zijn identiteit niet nagetrokken”* gaat eraan voorbij dat in asieltaken de bewijslast in beginsel rust bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, dat een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, 72). Verzoekster dient dan ook aannemelijk te maken dat ze als wees in het gezin van haar oom werd opgenomen. Verzoekster verklaart dat haar oom in Eldoret woonde maar ze kan deze stad niet nader omschrijven en geenszins aantonen dat ze in deze stad heeft gewoond. Haar verklaring dat ze nooit buiten kon komen is weinig geloofwaardig, nu verzoekster niet aangeeft dat deze mensen al over een eigen afgeschermd huis zouden beschikken en aldus naar Keniaanse standaard, zeer rijk zouden zijn, iets wat overigens ook zou inhouden dat ze meerdere bedienden zouden hebben wat verzoekster niet aangeeft. Aangezien verzoekster niet aantoont in Eldoret gewoond te hebben kunnen haar problemen aldaar dan ook niet overtuigen. Tenslotte kan er op dit punt nog op gewezen worden dat verzoekster van zware rellen in de stad slechts hoorde nadat ze er niet meer woonde. Verzoekster weet aldus ook niet of haar tante en oom de rellen overleefden en in zoverre de problemen waarachtig zijn, weet verzoekster niet of ze nog een reden heeft haar oom te vrezen. Minstens kan verwacht worden dat verzoekster zich hiertoe had geïnformeerd.

3.6. Het profiel dat verzoekster aanmeet in haar asielaanvraag en in het verzoekschrift met name van alleenstaand jong verkracht meisje wordt evenmin ondersteund door haar verklaringen. Dat verzoekster als kind uit een arm gezin dat als geïsoleerde wees het slachtoffer was van een vrouw die haar tante zou zijn maar van wie ze nooit gehoord had, kan niet overtuigen nu ze zelf stelt dat ze een goed leven leidde, gelukkig was, tot haar veertien jaar naar school kon gaan en drie talen spreekt. Ook de bewering dat verzoekster haar tante niet zou kennen terwijl haar moeder ziekelijk en alleenstaand was, kan niet overtuigen. De toelichting dat haar moeder een buurvrouw zou hebben ingelicht terwijl verzoekster toen al veertien jaar was, is al evenmin aannemelijk aangezien de vaak grote verantwoordelijkheid die Afrikaanse meisjes moeten nemen. Indien het verzoekschrift terecht wijst op het belang van de cultuur, kan slechts worden vastgesteld dat de familieband en de band met mensen in de directe leefomgeving in Kenia bijzonder sterk is. Verzoekster had minstens haar identiteit kunnen aantonen aan de hand van haar schoolresultaten of studieattesten. Verzoekster liep tot haar veertien jaar school en is katholiek zodat ze in principe terecht kan bij de sociale contacten uit haar vertrouwde leef-, school- en kerkomgeving en tevens de werkomgeving van haar moeder. Verzoekster had minstens het overlijden van haar moeder kunnen aantonen. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat verzoekster geboren is in maart 1989 en pas in juni 2007 bij deze tante zou zijn gaan wonen toen ze meerderjarig was en hierover vrij kon beslissen. Verzoekster toont niet aan dat ze op die leeftijd geen andere mogelijkheden had, zeker niet indien ze door haar oom misbruikt zou zijn. Verzoeksters bewering rond onmogelijkheid vrouwenorganisaties te kennen omwille van haar jeugdige leeftijd berust op een rekenfout omtrent haar leeftijd.

3.7. Hoe dan ook, verzoeksters verklaring dat ze opgesloten zat wordt niet ondersteund door haar eerdere verklaringen waaruit kan blijken dat ze tot haar zwangerschap vrij was. De bewering in het verzoekschrift dat verzoeksters *“oom een hoge maatschappelijke positie had”* en *“een man van aanzien met politieke macht die vriendschappelijke contacten met de politiediensten onderhield”* zijn loutere post factum beweringen. Nergens wordt aangegeven waarom verzoekster meent dat haar oom politieke invloed had. Uit het feit dat verzoeksters oom met een *“specifieke nummerplaat”* rijdt kan enkel blijken dat hij ambtenaar is die een dienstwagen gebruikt, maar niet dat hij een hoge positie heeft. Immers verzoeksters oom reed zelf. Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat hij een chauffeur zou hebben, wat een begin van bewijs kon zijn van een kaderfunctie. Zoals hoger reeds aangegeven vertelt

verzoekster geen levensstandaard bij haar oom en tante die zijn hoge positie en politieke macht kunnen ondersteunen.

3.8. Verzoekster is voldoende verstandig en initiatiefrijk om, niettegenstaande de ingeroepen problemen, alleen naar Europa te reizen en zich te vestigen in een vreemde gemeenschap. Verzoekster ging naar een vluchtelingenkamp. Verzoekster had er contacten met mensen en personen die haar lot in acht namen. Zoals uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 5) blijkt was verkrachting een ernstig probleem tijdens de rellen. Er werd, zoals verzoekster ook zelf aangeeft, met zorg aandacht besteed aan dit probleem in het vluchtelingenkamp. Verzoekster toont niet aan dat ze hiervoor het land diende te verlaten te meer daar verzoekster geen contact moet hebben met deze tante en oom van wie ze niet met zekerheid weet dat het familie is. Verzoekster toont evenmin aan dat zij met eenzelfde ijver en ondernemendheid als deze waarmee ze naar België kwam, in de onmogelijkheid is om zich ook buiten de woonomgeving van haar beweerde oom en tante te hervestigen. Overigens is niet duidelijk of een hervestiging in de zin van artikel 48/5, § 3 aan de orde is nu verzoekster niet aantoont dat ze in Eldoret woonde en ze terug kan naar haar vertrouwde omgeving waar ze opgroeide en alle sociale contacten heeft en naar haar zeggen, gelukkig was.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier kan blijken dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat er actueel nog steeds etnisch geweld, mensenrechtenschendingen en straffeloosheid heerst in Kenia en beroept zich aldus op artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

4.4. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan niet blijken dat thans in Kenia sprake is van een binnenlands gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. De bij het verzoekschrift toegevoegde artikelen doen hiervan geen afbreuk en tasten de informatie niet aan waarop de bestreden beslissing is gesteund. Hieruit blijkt dat de situatie in Kenia, ook al wordt de *“Keniaanse politiek gevormd [...] langs tribale lijnen”* op dit ogenblik niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zoals hoger aangehaald licht verzoekster niet toe waarom ze niet kan terugkeren naar haar eigen leefomgeving.

4.5. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.6. Er wordt geen gegrond middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK